במדינה

עתונות
ללא פגם

ניסים ברוך, לשעבר מכלכלני משרד־האוצר וכיום בעל חברה לייעוץ כלכלי בירושלים, היה נסער ונרגש. נודע לו כי מישהו מנסה להתחרות בו בעסקים.

מה שהרגיע אותו במיוחד היתה העובדה ששני מתחריו הם עיתונאים — שניהם כתבים כלכליים של מעריב, יובל אליצור ורפאל אלדור. הם התחרו בו על ,,פצת כרטיסי בורסה — דו״ח יומיומי לבעלי מניות על מצבן של ניירות הערך המעניינים אותם.

לדעת ברוך היתה זו תחרות בלתי־הוגנת. תפקידם של עיתונאים, סבר, לעסוק בעיתונות — לא בעסקים כלכליים. אם הם רוצים לעשות עסקים, אמר, שיעזבו את העיתונות; אבל שלא ייהנו משני העולמות.

ברוך לא הסתפק ברוגז סתם. הוא הגיש תלונה לוועדת־האתיקה של מועצת־העיתונות נגד שני כתבי מעריב.

„רצינו בשילוב:" בבירור שנערך במועצת־העיתונות, נחשף חלק מעסקיהם של כתבי־מעריב. הכתבר, כי בזמנו הקימו השניים, בשותפות עם מזכיר מערכת הארץ, אליהו סלפטר, חברה לפירסומים כלכליים שנשאה את השם כעת. פירסומיה של ה־החברה נועדו למשקיעים בישראל.

טען אליצור: „ואת לא היתה חברה מיסחרית רגילה. רצינו שעיתונאים כלכליים ישתלבו בנושא של הסברה כלכלית בחו״ל. ניצלנו את היידע שלנו כדי להוציא מיספר עיתונים שנועדו לעניין משקיעים בפרוייקטים ישראליים בארץ."

לאחרונה הצליחו אליצור ואלדור לעניין משקיעים אמריקאים בפרוייקט ששמו כעת, השייך להם. החברה נמכרה לחברת משקיעים שנשאה את השם ישראל קומוניקיישן.* סלפטר יצא מהחברה ואילו אליצור ואלדור המשיכו להחזיק חלק ממניות החברה החדשה.

ייתכן שיועצים כלכליים, מסוגו של ברוך,

עצורים מלמד, חמדי, מזרחי
ישר מהשטחים

רואים פגם בכך שעיתונאים הכותבים במדור הכלכלי של מעריב עושים עסקים מר־טיים עם חברות שאולי יצטרכו לכתוב עליהם בעיתונם. מועצת־העיתונות לא ראתה בכך פגם. היא דחתה את התלונה, זיכתה את שני כתבי־הכלכלה של מעריב.

ישראלים בחו״ל
שלושה נגד המאפיה

הישראלים היו, אומנם, עבריינים קשוחים ומוכרים לבולשת הישראלית — אך בעיני הלהייתנים של עולם־הפשע האמריקאי נראו כדגי־רקק.

לכן גם לא התרגש הסוחר הסיני נמוך־הקומה מהוליבוד, ארצות־הברית, שקיבל ממשה („חוש") מזרחי (33), שמואל („מא־נולו") חמדי (32) ודויד מלמד (31) הצעה לקנות אופיום בשווי 24 אלף דולאר.

הוא אף לא גילה התענינות למקור־האופיום — שיטחי־הכיבוש המוחזקים על־ידי ישראל. תחת זאת, התקשר עם הבוס שלו — אחד ממנהיגי־המאפיה בניו־יורק, שאל אותו מה לעשות בשלושת המתחרים הזרים, שהביאו סחורה „שחורה" לאיזור.

התשובה היתה ברורה. הסיני פעל. כעבור יום עצרו סוכני האף־בי־איי. את מלמד,

* תיקשורת־ישראל.

(המשך בעמוד 22)